

Sygn. akt V CSK 58/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Z. C.

przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.800 (  
tysiąc osiemset ) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych wyłącznie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) wskazując, iż skarga jest oczywiście uzasadniona. Odwołał się przy tym do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2012 r., IV CSK 416/11 (niepubl.) w którym kwotę 100.000 złotych zadośćuczynienia za krzywdę w wyniku śmierci osoby doznaną przez żonę i dzieci została uznana za „oczywiście zaniżoną” oraz do treści art. 67k ust. 7 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r, poz. 159 ze zm.) stwierdzając, iż ustawodawca wskazał kwotę graniczną ustalanego zadośćuczynienia na 300.000 złotych w sytuacji, gdy następstwem zdarzenia medycznego jest śmierć człowieka.

W ocenie Sądu Najwyższego, przesłanka „oczywistej zasadności” nie została w sposób właściwy wykazana. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. postanowienie z dnia 18 lipca 2013 r.,

III CSK 143/13, niepubl.). Skarga kasacyjna wniesiona przez skarżącego nie ma takiego charakteru, gdyż kwestionowanie samej wysokości zasądzanego zadośćuczynienia, nie spełnia przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia oraz kryteria ich oceny powinny być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 392/2004, niepubl.; z dnia 8 października 2008 r., IV CSK 243/08, niepubl.; z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, OSNC-ZD 2010, nr 3, poz. 80; z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, niepubl.). Eksponowany przez skarżącego postulat kierowania się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia sumami zasądzonymi z tego tytułu w innych sprawach, pozwalający ocenić, czy są one odpowiednie, może być uznany za słuszny tylko wtedy, gdy da się go pogodzić z zasadą indywidualizacji okoliczności określających rozmiar krzywdy w odniesieniu do konkretnego poszkodowanego. Sąd Apelacyjny wskazania te miał na uwadze i zasądzoną przez niego sumy zadośćuczynienia nie można uznać za rażąco zaniżoną.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

aw

jw